

opusdei.org

Beszélgetés Mons. Fernando Ocárizzal

Az Opus Dei segédvikáriusa mesél Mons.Javier Echevarría haláról és életének néhány részletéről.

2016.12.14.

Beszélgetés Mons. Fernando Ocárizzal

Ezekben a percekben egyfelől érzem a fájdalmat, az árvaság érzését, hiszen 22 éven keresztül folyamatosan nagyon közel álltam az Atyához. S a gondolattól, hogy

eltávozott közülünk, árvának érezzük magunkat és nagyon fáj. Emellett ugyanakkor átjár a békesség, hiszen Istennek hála, a hit, amellyel megajándékoz, segít megértenünk, hogy van egy közbenjárónk a Mennyben. Valaki gondoskodik rólunk, olyasvalaki, aki ugyanígy tette már ezt itt a földön.

Két látszólag ellentmondó érzés ez, de alapvetően nagyon érthető. Egy nagyon szeretett személy halálának pillanatában, ha jelen van a hit, érezzük a szomorúságot, de ez olyan szomorúság, amely összeegyeztethető a békességgel, sőt az örömmel is.

Tudjátok, hogy bevitték a Campus Bio-Medico klinikára, nem tegnap, hanem múlt hétfőn, mert nagyon gyengének érezte magát, és az orvos javasolta. Arra gondoltak, mert így is volt, hogy ez egy könnyebb fertőzés.

Nagyon gondosan kezelték, mert a Campuson nagyon jól bántak vele szakmai és emberi szempontból is, nagyon nagy szeretettel. Az antibiotikumos kezelés, már amennyire én ehhez értek, hatékony volt, de utána bekövetkezett egy erős légzési elégtelenség, nem kifejezetten a fertőzés következményeként, hanem inkább ezzel párhuzamosan, oly módon, hogy az előző felerősítette a másikat.

Tegnapelőtt már egyre rosszabbul lett, nagyon békés volt, de a légzése egyre nehezebb lett. Tegnap ő kérte a betegek kenetét, ezt tegnap délután kiszolgáltattam neki. Késő délután tudatosult bennünk, hogy a helyzet komoly, de nem tűnt nagyon fenyegetőnek, mert az Atya válaszolgatott a kérdésekre, látszott rajta, hogy fáradt és egyre nehezebben lélegzik.

Előre tervezett módon vele maradt don Vicente de Castro, hogy nála töltse az éjszakát. Don José Andrés és én eljöttünk. Gyorsan vacsoráztunk és amint befejeztük, hívtak: haldoklik. Nagyon gyorsan visszamentünk. Vicente megadta neki a feloldozást, ahogy én is korábban. Ahogy don Vicente elmondta, egy nagyon nyugodt átmenet volt, sok békességgel, Istennek hála, mert ez a típusú légzési elégtelenség, ha hosszúra nyúlik, nagyon kemény szenvedést tud okozni. Istennek hála, az Úr ettől megóvta őt.

Pontosan tegnap volt a Guadalupei Szűzanya ünnepe, amely mindenki számára, s neki különösen szép emlék, egy zarándoklat emléke, amelyre Szent Josemaríával ment a Szűzanyához Mexikóban. Ténylegesen megkérdeztük őt tegnap, miután volt a közelben egy kép a Guadalupei Szűzanyáról,

megkérdeztük, hogy szeretné-e, ha idehoznánk, hogy láthassa. Azt mondta: "Nem szükséges, hiszen egyfelől már nem látok jól, ugyanakkor látom itt belül, örökké."

Nagyon szembetűnő, hogy oly sok éven keresztül két szent közelében élt: szent Josemariával és boldog Alvaróval. Ez mély nyomot hagyott a személyiségében és a lelkében, amely megnyilvánul egyrészt a hűségre való állhatatos törekvésében, hogy nagyon hűséges legyen az Opus Dei szellemiségéhez amelyet egyenesen a forrástól kapott. Másfelől olyan hűségben, amelyet soha nem értelmezett úgy - mint ahogy nem is az - mint egy egyszerű ismétlődést, mert ez egy törekvés arra, hogy fennmaradjon az alap, a lényeg, ugyanakkor ami változik, abban alkalmazkodni kell,- ahogy a dolgokat végezzük, és így tovább - , a szellemiséget érintetlenül hagyva. Ez

egy olyan hűség, olyan hozzáállás, amelyet folyamatosan ápolt.

Egy további jellemvonása, amely szintén nagyon megérintett ezekben az években az a képessége volt, ahogy az embereket szeretni tudta. Ahogy teljes mértékben azok rendelkezésére állt, akikkel összehozta az élet, a váratlan találkozások alkalmával is...Ahogy önmagát háttérbe szorítva kérdezett, érdeklődött...Nagyon jó érzékkel fogalmazott meg gondolatokat, adott tanácsot...Nem csak egyszerűen meghallgatta a másikat, hanem belehelyezkedett a másik helyzetébe. Szeretettel, őszintén. Mindig feltűnt nekem, hogy mindig volt ideje másokra.

A Mű, az Opus Dei az Egyház szolgálatában áll. Minden hűség az Egyház iránti hűség, egység a Pápával, összhang mindazzal, ami az Egyház. Ez folyamatosan így volt.

Ennek bizonyítéka volt a folyamatos érdeklődés, már a kezdetektől, de a 22 év alatt is, prelátusi élete során, amellyel megélte az egységet a püspökökkel, bíborosokkal, ahogy valóban a püspöki közösség részének érezte magát. Egység mindenkivel.

A legjobb fohász, a mise mellett - amely a legalapvetőbb ima - és az imádság mellett, a mindennapi munka és a felajánlott hétköznapi életünk. Ezt várja majd a Mennysorszámban, hogy segítsünk neki, hogy még magasabbra jusson.